

“मीठे बच्चे- सबैभन्दा राम्रो दैवी गुण हो शान्त रहनु, धेरै आवाजमा नआउनु, मीठो बोल्नु। तिमी बच्चाहरू अहिले टकीबाट मूवी, मूवीबाट साइलेन्समा जान्छौ, त्यसैले अधिक आवाजमा नआऊ।”

प्रश्न:- कुन मुख्य धारणाको आधारबाट सबै दैवी गुण स्वतः आउँदै जान्छन्?

उत्तर:- मुख्य हो पवित्रताको धारणा। देवताहरू पवित्र हुन्छन्, त्यसैले उनीहरूमा दैवी गुण हुन्छ। यस दुनियाँमा कसैमा पनि दैवी गुण हुन सक्दैन। रावण राज्यमा दैवी गुण कहाँबाट आउँछ। तिमी रीयल बच्चाहरूले अहिले दैवी गुण धारण गरिरहेका छौ।

गीत:- भोलेनाथ से निराला.....

ओम् शान्ति। अहिले बच्चाहरूले सम्झन्छन्- बिग्रेकोलाई बनाउनेवाला एउटै हुनुहुन्छ। भक्तिमार्गमा अनेकौँको पासमा जान्छन्। कति तीर्थ यात्रा आदि गर्छन्। बिग्रेकोलाई बनाउने, पतितहरूलाई पावन बनाउने त एउटै हुनुहुन्छ, सद्गति दाता, गाइड, लिबरेटर पनि उहाँ एक हुनुहुन्छ। गायन छ तर अनेक मनुष्य, अनेक धर्म, मठ, पैथ, शास्त्र हुनाले अनेक मार्ग खोजिरहन्छन्। सुख र शान्तिको लागि सतसङ्गहरूमा जान्छन् नि। जो जाँदैनन् उनीहरू मायावी मस्तीमा नै मस्त रहन्छन्। यो पनि तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- अहिले कलियुगको अन्त्य हो। मनुष्यले यो बुझेका छैनन्- सत्ययुग कहिले हुन्छ? अहिले के हो? यो त कुनै बच्चाले पनि बुझ्न सक्छ। नयाँ दुनियाँमा सुख, पुरानो दुनियाँमा अवश्य दुःख हुन्छ। यस पुरानो दुनियाँमा अनेक मनुष्य छन्, अनेक धर्महरू छन्। तिमीले कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। यो हो कलियुग, सत्ययुग बितिसक्यो। त्यहाँ एउटै आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, अरू कुनै धर्म थिएन। बाबाले धेरै पटक सम्झाउनु भएको छ, फेरि पनि सम्झाउनु हुन्छ, जो आएका छन् उनीहरूलाई नयाँ दुनियाँ र पुरानो दुनियाँको फरक देखाउनु पर्छ। चाहे उनीहरूले जेसुकै भनून्, कसैले १० हजार वर्ष आयु भन्छन्, कसैले ३० हजार वर्ष आयु भन्छन्। अनेक मतहरू छन् नि। अब उनीहरूको पासमा त छ नै शास्त्रहरूको मत। अनेक शास्त्र, अनेक मत। मनुष्य मत हो नि। शास्त्र पनि मनुष्यले नै लेख्छन् नि। देवताहरूले कुनै शास्त्र लेख्दैनन्। सत्ययुगमा देवी-देवता धर्म हुन्छ। उनीहरूलाई मनुष्य पनि भन्न सकिँदैन। जब कोही मित्र-सम्बन्धी आदि भेटिन्छ, उनीहरूलाई बसेर यो सुनाउनु पर्छ। विचारको कुरा हो। नयाँ दुनियाँमा कति थोरै मनुष्य हुन्छन्। पुरानो दुनियाँमा कति वृद्धि हुन्छ। सत्ययुगमा केवल एक देवता धर्म थियो। मनुष्य पनि थोरै थिए। दैवी गुण हुन्छ नै देवताहरूमा। मनुष्यमा हुँदैन। त्यसैले त मनुष्य गएर देवताहरूको अगाडि नमस्ते गर्छन् नि। देवताहरूको महिमा गाउँछन्। जानेका छन्- उनीहरू स्वर्गवासी हुन्, हामी नर्कवासी, कलियुगवासी हौं। मनुष्यमा दैवी गुण हुन सक्दैन। कसैले भन्यो फलानामा धेरै राम्रो दैवी गुण छ! भन- होइन, दैवी गुण हुन्छ नै देवताहरूमा किनकि उनीहरू पवित्र हुन्छन्। यहाँ पवित्र नहुनाले कसैमा दैवी गुण हुन सक्दैन किनकि आसुरी रावण राज्य हो नि। नयाँ वृक्षमा दैवी गुणवाला देवताहरू रहन्छन् फेरि वृक्ष पुरानो हुन्छ। रावण राज्यमा दैवी गुणवाला हुन सक्दैनन्। सत्ययुगमा आदि सनातन देवी-देवताहरूको प्रवृत्ति मार्ग थियो। प्रवृत्ति मार्गको नै महिमा गाइएको छ। सत्ययुगमा हामी पवित्र देवी-देवता थियौं, संन्यास मार्ग थिएन। कति प्वाइन्ट मिल्छन्। तर सबै प्वाइन्ट कसैको बुद्धिमा रहन सक्दैन। प्वाइन्ट सबै भुल्छन् त्यसैले फेल हुन्छन्। दैवी गुण धारण गर्दैनन्। एउटै दैवी गुण राम्रो छ। धेरै कसैसँग नबोल्नु, मीठो बोल्नु, धेरै कम बोल्नु पर्छ किनकि तिमी बच्चाहरूलाई वाणीबाट इशारा (टकीबाट मूवी), इशाराबाट (मूवीबाट) साइलेन्समा जानु छ। त्यसैले वाणीलाई धेरै कम गर्नुपर्छ। जो धेरै कम, सानो आवाजमा विस्तारै बोल्छन्, अरूले सम्झन्छन्- ऊ उच्च घरानाको हो। मुखबाट सदैव रत्न निस्कियोस्।

संन्यासी अथवा कोई पनि होस् उसलाई नयाँ र पुरानो दुनियाँको भिन्नता बताउनु पर्छ। सत्ययुगमा दैवी गुण भएका देवताहरू थिए, त्यो प्रवृत्ति मार्ग थियो। तपाईं संन्यासीहरूको धर्म नै अलग छ। फेरि पनि यो त बुझ्नुहुन्छ नि- नयाँ सृष्टि सतोप्रधान हुन्छ, अहिले तमोप्रधान छ। आत्मा तमोप्रधान भएपछि शरीर पनि तमोप्रधान मिल्छ। अहिले हो नै पतित दुनियाँ। सबैलाई पतित भनिन्छ। त्यो हो पावन सतोप्रधान दुनियाँ। त्यही नयाँ दुनियाँ अहिले पुरानो भएको छ। यस समय सबै मनुष्य आत्माहरू नास्तिक छन्, त्यसैले नै हंगामा छ। बाबालाई

नचिन्नाले आपसमा लडिरहन्छन्। रचयिता र रचनाको बारेमा जान्नेलाई आस्तिक भनिन्छ। संन्यास धर्मकाले त नयाँ दुनियाँलाई जान्दै जानेका छैनन्। त्यसैले त्यहाँ आउदै आउदै नन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ, अहिले सबै आत्माहरू तमोप्रधान बनेका छन् फेरि सबै आत्माहरूलाई सतोप्रधान कसले बनाउने? त्यो त बाबाले नै बनाउन सक्नुहुन्छ। सतोप्रधान दुनियाँमा थोरै मनुष्य हुन्छन्। बाँकी सबै मुक्तिधाममा रहन्छन्। ब्रह्म तत्त्व छ, जहाँ हामी आत्माहरू निवास गर्छौं। त्यसलाई भनिन्छ ब्रह्माण्ड। आत्मा त अविनाशी छ। यो अविनाशी नाटक हो, जसमा सबै आत्माहरूको पार्ट छ। नाटक कहिले सुरु भयो? यो कहिल्यै कसैले बताउन सक्दैन। यो अनादि ड्रामा हो नि। बाबा केवल पुरानो दुनियाँलाई नयाँ बनाउन आउनु पर्छ। यस्तो होइन, बाबाले नयाँ सृष्टि रचनुहुन्छ। जब पतित हुन्छन् तब नै पुकार्छन्, सत्ययुगमा कसैले पुकार्दैनन्। हो नै पावन दुनियाँ। रावणले पतित बनाउँछ, परमपिता परमात्मा आएर पावन बनाउनु हुन्छ। आधा-आधा अवश्य भनिन्छ। ब्रह्माको दिन र ब्रह्माको रात आधा-आधा छ। ज्ञानबाट दिन हुन्छ, त्यहाँ अज्ञान हुँदैन। भक्तिमार्गलाई अँध्यारो मार्ग भनिन्छ। देवताहरू पुनर्जन्म लिँदै लिँदै फेरि अँध्यारोमा आउँछन् त्यसैले यस सिँढीमा देखाइएको छ— मनुष्य कसरी सतो, रजो, तमोमा आउँछन्। अहिले सबैको जड अवस्था छ। बाबा आउनु हुन्छ ट्रान्सफर गराउन अर्थात् मनुष्यलाई देवता बनाउन। जब देवता थिए तब आसुरी गुणवाला मनुष्य थिएनन्। अब यी आसुरी गुण भएकालाई दैवी गुणवाला कसले बनाउने? अहिले त अनेक धर्म, अनेक मनुष्य छन्। लडाईं झगडा गरिरहन्छन्। सत्ययुगमा एक धर्म हुन्छ त्यसैले दुःखको कुनै कुरा हुँदैन। शास्त्रहरूमा त धेरै दन्त्य कथाहरू छन् जुन जन्म-जन्मान्तर पढ्दै आएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबै भक्तिमार्गका शास्त्र हुन्, त्यसबाट मलाई प्राप्त गर्न सक्दैनौं। मैले त स्वयं एकै पटक आएर सबैको सद्गति गर्नु छ। यसै फर्केर कोही जान सक्दैन। धेरै धैर्यले बसेर सम्झाउनु पर्छ, हंगामा पनि नहोस्। तिनीहरूलाई आफ्नो अहंकार त हुन्छ नि। साधु-सन्तहरूसँग अनुयायीहरू पनि रहन्छन्। तुरुन्त भनिदिन्छन् यिनलाई पनि ब्रह्माकुमारीहरूको जादू लागेको छ। समझदार मनुष्य जो हुन्छन्, उनीहरूले भन्छन् यो विचार गर्न योग्य कुरा छ। मेला प्रदर्शनीमा अनेक प्रकारका आउँछन् नि। प्रदर्शनी आदिमा कोही पनि आए भने उनलाई धेरै धैर्यसँग सम्झाउनु पर्छ। जसरी बाबाले धैर्यले सम्झाइरहनु भएको छ। धेरै जोडले बोल्नु हुँदैन। प्रदर्शनीमा त धेरै जम्मा हुन्छन् नि। फेरि भनिदिनुपर्छ— तपाईं केही समय दिएर एकान्तमा आएर बुझ्नुभयो भने तपाईंलाई रचयिता र रचनाको रहस्य सम्झाउँछौं। रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान रचयिता बाबाले नै सम्झाउनु हुन्छ। बाँकी सबैले त नेती-नेती नै भनेर जान्छन्। कुनै पनि मनुष्य जान सक्दैन। ज्ञानबाट सद्गति हुन्छ फेरि ज्ञानको आवश्यकता रहँदैन। यो ज्ञान बाबा सिवाय कसैले सम्झाउन सक्दैन। सम्झाउने कोही बुजुग भयो भने मानिसहरूले सम्झन्छन् यिनी पनि अनुभवी छन्। अवश्य सतसङ्ग आदि गरे होलान्। कुनै बच्चाको सम्झावो भने भन्छन् यसले के जानोस्। त्यसैले यस्ताहरूलाई बुजुगको असर पर्न सक्छ। बाबा एकैपटक आएर यो ज्ञान सम्झाउनु हुन्छ। तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनाउनु हुन्छ। माताहरूले बसेर उनीहरूलाई सम्झाए भने खुशी हुन्छन्। भने, ज्ञान सागर बाबाले ज्ञानको कलश हामी माताहरूलाई दिनुभएको छ जुन हामीले फेरि अरुलाई दिन्छौं। धेरै नम्रतासँग बोल्दै जानु पर्छ। शिव नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ जसले हामीलाई ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। भन्नुहुन्छ— मैले तिमी माताहरूद्वारा मुक्ति-जीवनमुक्तिको गेट खोल्छु, अरु कसैले खोल्न सक्दैन। हामीले अहिले परमात्मासँग पढिरहेका छौं। हामीलाई कुनै मनुष्यले पढाउँदैन। ज्ञानका सागर एउटै परमपिता परमात्मा हुनुहुन्छ। तिमीहरू सबै भक्तिका सागर हो। भक्तिका अथोरिटी हो, नकि ज्ञानका। ज्ञानको अथोरिटी एक मात्रै हूँ। मेहिमा पनि एकको गर्छन्। उहाँ नै उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ। हामी उहाँलाई नै मान्छौं। उहाँले हामीलाई ब्रह्मा तेनद्वारा पढाउनु हुन्छ त्यसैले ब्रह्माकुमार-कुमारीको गायन छ। यसरी धेरै मीठोसँग सम्झाऊ, चाहे जतिसुकै पढेको होस्। धेरै प्रश्न गर्छन्। पहिला-पहिला त बाबामा नै निश्चय गराउनु छ। पहिला तपाईं यो बुझ्नुहोस्— रचयिता बाबा हुनुहुन्छ वा हुनुहुन्न। सबैका रचयिता एकै शिवबाबा हुनुहुन्छ, उहाँ नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। बाबा, टिचर, सद्गुरु हुनुहुन्छ। पहिला त यो निश्चयबुद्धि होस्— रचयिता बाबाले नै रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान दिनुहुन्छ। उहाँले नै हामीलाई सम्झाउनु हुन्छ, उहाँले त अवश्य सत्य नै सम्झाउनु हुन्छ। फेरि कुनै प्रश्न उठ्न सक्दैन। बाबा आउनु हुन्छ नै संगममा। केवल यति भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौं भने पाप भस्म हुन्छ। हाम्रो काम नै हो पतितलाई पावन बनाउने। अहिले हो तमोप्रधान दुनियाँ। पतित-पावन बाबा विना कसैलाई जीवनमुक्ति मिल्न सक्दैन। सबै गंगा स्नान गर्न जान्छन् भने पतित ठहरिए नि। म त भन्दैन कि गंगा स्नान गर। म त भन्छु म एकलाई याद गर। म तिमीहरू सबै प्रियतमाहरूको प्रियतम हूँ। सबैले एक प्रियतमलाई याद गर्छन्। रचनाका रचयिता एउटै बाबा हुनुहुन्छ। उहाँ भन्नुहुन्छ— देही-अभिमान बनेर मलाई याद गर्यौं भने यस योग अग्निबाट विकर्म विनाश हुन्छ। यो योग बाबाले अहिले नै सिकाउनु हुन्छ जबकि पुरानो

दुनियाँ बदलिरहेको छ। विनाश सामुन्ने खडा छ। अहिले हामी देवता बनिरहेका छौं। बाबाले कति सहज बताउनु हुन्छ। बाबाको सामुन्ने सुने पनि एकरस भएर सुन्दैनन्। बुद्धि अरु अरुतर्फ भागिरहन्छ। भक्तिमा पनि यस्तो हुन्छ। सारा दिन त व्यर्थ जान्छ बाँकी जुन टाइम फिक्स गर्छन्, त्यसमा पनि बुद्धि कहाँ-कहाँ जान्छ। सबैको यस्तै हालत हुन्छ। माया हो नि!

कुनै-कुनै बच्चाहरु बाबाको सामुन्ने बस्दा ध्यानमा जान्छन्, यो पनि टाइम वेस्ट भयो नि। कमाई त भएन। बाबा त भन्नुहुन्छ- यादमा बस, जसबाट विकर्म विनाश होस्। ध्यानमा जानाले बुद्धिमा बाबाको याद रहँदैन। यी सबै कुरामा धेरै नोक्सान छ। तिमीले त आँखा बन्द पनि गर्नु हुँदैन। यादमा बस्नु छ नि। आँखा खोल्नलाई डराउनु हुँदैन। आँखा खुल्ला होस्। बुद्धिमा प्रियतम नै याद रहोस्। आँखा बन्द गरेर बस्नु, यो काइदा होइन। बाबा भन्नुहुन्छ- यादमा बस। आँखा बन्द गर, यस्तो कहाँ भन्नुहुन्छ र। आँखा बन्द गरेर, निहुरिएर बस्यौ भने बाबाले कसरी देख्नुहुन्छ। आँखा कहिल्यै बन्द गर्नु हुँदैन। आँखा बन्द हुन्छ भने दालमा केही कोलो होला, अरु कसैलाई याद गर्छन् होला। बाबाले त भन्नुहुन्छ- अरु कुनै मित्र-सम्बन्धी आदिलाई याद गर्यौ भने तिमी सच्चा प्रियतमा ठहरिएनौ। सच्चा प्रियतमा बन्थौ भने मात्रै उच्च पद पाउँछौ। मेहनत सारा यादमा छ। देह-अभिमानमा बाबालाई भुल्छन्, फेरि धक्का खाइरहन्छन् र धेरै मीठो पनि बन्नु छ। वातावरण पनि मीठो होस्, कुनै आवाज नहोस्। जो आउँदा पनि देख्नु- कुरा कति मीठो गर्छन्। धेरै साइलेन्स हुनुपर्छ। कति पनि लडाईं-झगडा गर्नु हुँदैन। नत्र बाबा, टिचर, गुरु तीनैको निन्दा गराउँछौ। तिनीहरूले फेरि पद पनि धेरै कम पाउने छन्। बच्चाहरूलाई अब त समझा मिलेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई पढाउँछु उच्च पद पाउन। पढेर फेरि अरुलाई पढाउनु छ। स्वयं पनि बुझ्न सक्छौ, हामीले कसैलाई पनि सुनाउँदैनौ भने के पद पाउँछौ! प्रजा बनाएनौ भने के बन्छौ! योग छैन, ज्ञान छैन भने फेरि अवश्य पढेकाहरूको भारी बोक्नु पर्नेछ। आफूलाई हेर्नुपर्छ यस समयमा फेल भयो, कम पद पायो भने कल्प-कल्पान्तर कम पद हुन्छ। बाबाको काम हो सम्झाउने, मान्दैनन् भने आफ्नो पद भ्रष्ट गर्नेछन्। कसरी कसलाई सम्झाउनु पर्छ, त्यो पनि बाबाले सम्झाइरहनु हुन्छ। जति कम र विस्तारै बोल्छौ त्यति राम्रो। बाबाले सेवा गर्नेहरूको मोहिमा पनि गर्नुहुन्छ नि। धेरै राम्रो सेवा गरे भने बाबाको दिलमा चढ्छन्। सेवाले नै त दिलमा चढ्छौ नि। यादको यात्रा पनि अवश्य हुनुपर्छ, अनि मात्रै सतोप्रधान बन्छौ। सजाय धेरै खाँयो भने पद कम हुन्छ। पाप भस्म भएन भने सजाय धेरै खानुपर्छ, पद पनि कम हुन जान्छ। त्यसलाई घाटा भनिन्छ। यो पनि व्यापार हो नि। घाटामा जानु हुँदैन। दैवी गुण धारण गर। महान बन्नुपर्छ। बाबाले उन्नतिको लागि थरी-थरीका कुरा सुनाउनु हुन्छ, अहिले जे गर्छौ त्यो पाउँछौ। तिमी परिस्तानी बन्नु छ, गुण पनि त्यस्तै धारण गर्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरुप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) जो सँग पनि धेरै नम्रता र बिस्तारै कुराकानी गर्नु छ। बोलीचाली धेरै मीठो होस्। साइलेन्सको वातावरण होस्। कुनै पनि आवाज नहोस् तब सेवाको सफलता हुन्छ।

२) सच्चा-सच्चा प्रियतमा बनेर एक प्रियतमलाई याद गर्नु छ। यादमा कहिल्यै आँखा बन्द गरेर निहुरिएर बस्नु हुँदैन। देही-अभिमानी भएर रहनु छ।

वरदान:- विशाल बुद्धिद्वारा सँगठनको शक्तिलाई बढाउने सफलता स्वरूप भव संगठनको शक्तिलाई बढाउनु- यो ब्राह्मण जीवनको पहिलो श्रेष्ठ कार्य हो। यसको लागि जब कुनै पनि कुरा धेरै जसोले समर्थन गर्छन्, जहाँ धेरैजसो हुन्छन् त्यहाँ म- यही हो सँगठनको शक्तिलाई बढाउनु। त्यसमा यो बडप्पन नदेखाऊ- मेरो विचार त धेरै राम्रो छ। जतिसुकै राम्रो भए पनि जहाँ सँगठन टुट्छ, त्यो राम्रो पनि साधारण हुन जान्छ। त्यस समयमा आफ्नो विचारलाई त्याग गर्नु परे पनि त्यागमा नै भाग्य छ। यसैबाट सफलता स्वरूप बन्छौ। समीप सम्बन्धमा आउँछौ।

स्लोगन:- सर्व सिद्धिहरु प्राप्त गर्नको लागि मनको एकाग्रतालाई बढाऊ।

